

Nr 52

Av herrar Norling och Öhman, om ändrad lydelse av 16 och 17 §§
lagen om allmän sjukförsäkring.

Då riksdagen 1953 antog lagen om allmän sjukförsäkring blev på flera punkter utformningen sådan, att den inte kom att motsvara den grundtanke som låg bakom sjukförsäkringen, nämligen att befria den sjuke från alltför betungande utgifter som medföljer sjukdom. Till dessa hör resekostnaderna. Den utformning, som sjukförsäkringen härvidlag fått, är långt ifrån klar och tydlig. Den har tillkrånglats på ett sätt som blivit till förfång för både den sjuke och sjukkassorna.

Utformningen av 16:e paragrafen och de tillämpningsbestämmelser som utfärdats har särskilt i de större städerna blivit orsak till åtskilliga klagomål från sjuka som måst anlita andra transportmedel än spårvagn eller buss. I dessa städer med sina långt ut belägna ytterområden, vilka inplacerats i olika sjukvårdsdistrikt, samt med polikliniker belägna i centralare stadsdelar blir det ofta tilltrasslat när den sjuke begär ersättning av sjukkassan för resekostnader.

I 16 paragrafen sjukförsäkringslagen bestämmes att resekostnader i samband med läkarvård ersättes med tre fjärdedelar av det belopp, som resekostnaden överstiger fyra kronor, och vid återbesök två kronor, dock ej med högre belopp än som skulle utgå vid besök hos stadsläkare (distriktsläkare), inom vars distrikt den sjuke bor i stad. Då poliklinikkvård i regel inte meddelas av distriktsläkare inom sjukvårdsdistriktet utan å särskilda poliklinikinrättningar i stad, kan resekostnader för sådan vård förorsaka extra resekostnader för den sjuke. Enligt 17:e paragrafen skall resor till och från sjukhus ersättas med kostnaden för resa till sjukvårdsinrättning, som motsvarar kostnaden för resa till närmaste allmänna sjukhus, men för återresa endast om resan överstiger fyra kronor enligt beräkningsgrunderna i 16:e paragrafen. Då beläggningen på sjukhusen är mycket stor utskrivs den sjuke i regel långt innan han blivit helt återställd, och fortsatt vård sker på poliklinik. Av denna orsak kan den sjuke oftast inte begagna sig av, som det heter, de billigaste allmänna transportmedlen utan måste anlita ambulans eller bil för transport från sjukhus samt vid återbesök på poliklinik. Tråkiga kontroverser uppkommer ej sällan mellan den sjuke och sjukkassan om vad som skall ersättas av kostnaderna härför.

För att undvika den irritation och det krångel, som uppstår vid tolkning av nuvarande bestämmelser om ersättning av resekostnader, anser vi, att alla resor vid sjukdoms- och olycksfall, som avser besök hos läkare eller sjukvårdsinrättning, helt skall bestridas av sjukkassan.

Under hänvisning till vad vi sålunda framhållit hemställer vi,
att riksdagen måtte besluta om följande ändrade lydelse
i lagen om allmän sjukförsäkring.

§ 16.

Har försäkrad åtnjutit läkarvård som i 14 § avses, skall ersättning utgå
för utgifter för resor till och från läkare.

Ersättning som i första — — — vidare gälla.

a) att ersättning — — — kunnat användas.

b) att ersättning — — — särskild kostnad.

c) att resa med annan — — — fastställd taxa.

d) att ersättning — — — resan till läkare.

e) att ersättning ej må — — — motsvarande tillämpning.

§ 17.

Har försäkrad åtnjutit — — — från sjukvårdsinrättning.

Utgifter för försäkrads resa — — — kunnat beredas.

Utgifter för försäkrads återresa från sjukvårdsinrättning ersättes enligt
samma grunder som gäller för ersättning av resekostnader i samband med
intagning.

Vid beräkning av — — — motsvarande tillämpning.

Om försäkrads ålder — — — för tur- och returresa.

Stockholm den 19 januari 1956

Anton Norling

Gunnar Öhman